

Prædiken til palmesøndag.

Hvilken glæde er den største? Forventningens glæde. Det at glæde sig til noget særligt. Når det er vinter og trist og mørkt og koldt at kunne begynde at glæde sig til, at en dag så bliver det forår. Vi får solen at se. Luften bliver mild og fuld af fuglesang. Lærkens fortryllende triller. Livet myldrer frem af jorden. Livet springer ud på grene og på kviste. Dagene bliver lange. Og lyse. Særligt i denne tid glæder vi os til at alle de døre, der har været lukket og låst så længe nu igen så småt kan åbnes. På klem. Vi fyldes af forventningens glæde når vi venter på at kunne lukke hoveddøren op og byde dem indenfor som vi har savnet at se. Tage godt imod dem som vi har måttet holde afstand til. Så længe. Forventningens glæde fyldte også Jerusalems gader den dag. Det var en festdag. Hele byen var på den anden ende. For nu i dag kunne de endelig tage imod ham. Kongen. Som de havde ventet på så længe. Ham som de havde læst om i deres bibel. Kongen, der skulle sætte sig på Davids trone. Regere sit land og styre sit folk som han havde gjort. Kong David. Folkehelten. Folkets befrier. Og fjendernes betvinger. Nu kunne de se ham i porten ind til byen. De stod parat til at give ham en kongelig modtagelse. Med svingende palmeblade og deres kapper spredt ud som en festløber han kunne gøre sit indtog på. Og det skete lige præcis som en af deres gamle profeter havde forudsagt: ” Se din konge kommer til dig / sagtmødig ridende på et æsel.” Det var helt efter bogen. Ingenting at være i tvivl om. Det var virkelig ham. Ham der kom ridende der han var det lyslevende tegn på, at Gud griber ind. AT Gud holder sine løfter. For han var Messias. Guds udvalgte. Der var ikke meget kongeligt over ham. Ingen pomp og pragt. Ingen ophøjet kongeværdighed. Ingen krone af guld på hovedet. Ingen hær af opvartende lakajer i hans følge. Jesus havde intet behov for at tage sig majestætisk ud. Stolt og knejsende. Tilkalde sig alles opmærksomhed. Han kom ridende som den han var. Sig selv. Sagtmødig. ET smukt ord. At have et sagte mod. ET stille mod. Det mod, der ikke gør noget væsen af sig. Modet til at bære, det der kommer. Modet til at holde ud. Når det hele er svært. Jesus var et modigt menneske. Men gav han udtryk for hvor modig han var? Hans mod var sagte. Det var stille. Tænk på, at da han sad der på æslet og lod sig tiljuble som en folkehelt da vidste han, hvad der ventede ham. I de dage, der kom. Han

vidste, at han ville blive svigtet af sine venner. Han vidste at han skulle lide. Han vidste at han red sin egen død i møde. Hvor fik han modet fra? Til at stå det hele igennem. Til ikke at løbe sin vej. Gud gav ham mod. Det at Jesus vidste at Gud var med ham. Gav ham mod. Og når det er os, der er ved at miste modet. Os der føler os modløse. Så vil den sagtmødige konge give os mod. Han giver os mod af sit mod. Dem der stod og tog imod ham den dag. De troede, at Jesus skulle være konge som kong David. Men Jesus var ikke dengang han er ikke nu og vil aldrig blive en konge som konger er flest. Den magt som Gud har givet ham er ikke en magt, der kuer, undertrykker, får andre ned med nakken. Jesus er kærlighedskongen. Hans magt folder sig ud i kærlighed. I godhed. Han viste sin magt når han kaldte de døde tilbage til livet igen, helbredte de syge, befriede forpinte fra deres dæmoner, mættede de mange, der var sultne. Hans magt Guds magt er kærlighedens magt. Den stærkeste magt i verden. Få dage efter at Jesus var redet ind i byen var stemningen vendt. Den jublende sang i gaderne Hosianna, Hosianna, Red os, frels os. Blev nu til skingre og nådesløse råb: Korsfæst ham, korsfæst ham. Hvorfor vendte stemningen? Fordi Jesus skuffede dem. De havde ventet sig alt af ham. Men hvor var hans vilje til at slås? Hvorfor tog han ikke kampen op imod besættelsesmagten? De forhadte romerne. Hvorfor opfordrede han ikke til oprør? Til frihedskamp? Nu havde de lige troet og håbet. At alt skulle blive godt. Men efter festrusen havde lagt sig blev de klar over, at Jesus ikke var som de havde troet. Jesus kom ikke som en konge, der skulle kæmpe og slås. Så blodet flød i gaderne. Han var fredsfyrsten. Han red ind i Jerusalem som den ydmyge tjener. Han ville tjene Gud ved at elske. Det var den uselviske kærlighed der kom ridende på æslet den dag. Jesus var på vej imod sin død. Han var parat til at lide og til at dø på sit kors. Miste sit liv. Af kærlighed. Til os. Større kærlighed findes ikke. Se din konge kommer til dig. I dag på denne palmesøndag kommer Jesus til os. Ikke ridende på et æsel. Han holder sit indtog i vores liv. I vores hjerter. I sine ord til os. Han er her. I blandt os. I sin ånd. Den ydmyge tjener. Med sin uselviske kærlighed. Vores mester og herre. Velsignet være han som kommer i Herrens navn. Amen. Ære være faderen og sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen